

Preek HA Matteus 4, 1-11 Invocabit 21 februari 1999

Gemeente van Jezus, onze Heer,

De kortst mogelijke samenvatting van het evangelie van vandaag is dit:

‘Wie de macht van het kwade niet onderkent,
die zal de macht van het goede niet volledig kunnen ervaren.’

Vandaag, de eerste zondag op onze weg naar Pasen mogen we in brood en wijn Gods goedheid proeven, en naar Psalm 107 belijden wij: Gods goedheid houdt ons staande. Het is misschien een goed idee om voortaan in onze gemeente steeds op zondag Invocabit het Heilig Avondmaal te vieren. Want juist aan het begin van onze reis naar Pasen kunnen we die extra voeding wel gebruiken. Zonder brood geen leven en zonder wijn geen feest. Een voorproefje op de Paasmorgen.

Die extra spirituele voeding hebben we wel nodig, want de reis van pelgrims is niet steeds een kalme maar vaak een onrustige reis. Het is een tocht vol verlangen, maar ook tegenwerking en teleurstelling. Gelovig reizen naar Pasen is een tocht in het licht maar met onderweg vele verzoeking. Zo is eigenlijk iedere levensdag: Het licht is over ons, maar het duister trekt aan ons. Goed en kwaad, leven en dood, vertrouwen en wanhoop, de dubbelheid van ons menselijk bestaan. Dat hebben we trachten te verbeelden in het Hongerdoek, dat we samen geschilderd hebben. Die dubbelheid, duisternis en licht, woestijn en water, piekeren en verlangen, zitten of staan.

Gods goedheid houdt ons staande, zoals die staande lichte figuur, die verlangend uitkijkt naar God, naar de overkant. Gods goedheid houdt ons staande, maar vaak staan wij niet, maar zitten wij, zoals die donkere figuur, ineengedoken, piekerend, uitzichtsloos. Met opzet staan de zittende en de staande figuren aan elkaar vast geschilderd; ze horen bij elkaar, licht en donker, pijn en vreugde, piekeren en verlangen, het zijn twee zijden van dezelfde medaille, zo dubbel is nu eenmaal het leven, iedere dag. Het is de ‘condition humaine’ de mens zoals zij is, de mens die beproefd wordt, maar die ook stadhoudt in de beproeving.

Daarom is de kortst mogelijke samenvatting van het evangelie van vandaag:

‘Wie de macht van het kwade niet onderkent,
die zal de macht van het goede niet volledig kunnen ervaren.’

En als je dan begint te lezen in Matteus 4, dan schrik je, want er staat helder en duidelijk, dat de Geest Gods Jezus naar de woestijn lokt om door de duivel verzocht te worden. Er is maar één conclusie mogelijk; hier zit Gods leiding achter. De goede Geest van God lokt Hem naar de woestijn om beproefd te worden. Maar wij moeten ons niet in verwarring laten brengen, door te denken dat alle beproevingen door God geregisseerd worden; dat staat er niet. De beproeving komt van de duivel, Gods Geest is altijd goed.

En in de weg van Jezus hier, proeven we daarom gehoorzaamheid aan die Geest, maar proeven we ook Gods leiding en bescherming. Gods goede Geest, die wij mogen gehoorzamen, leidt en beschermt ons. Aan het eind zal de duivel het veld ruimen en komen engelen om Jezus te dienen. Juist daarvoor had de duivel Jezus verzocht, met een citaat uit Psalm 91: ‘Zijn engelen zullen u op handen dragen.’ Zo probeert de duivel Jezus

te bekoren, niet wetende dat die engelen jesus straks inderdaad op handen zullen dragen. Deze kwade geest roept ongewild de goede engelen tevoorschijn. Het goede overwint het kwade. Er is veel geloof en vertrouwen voor nodig om zo te geloven en te leven. Maar dit is de weg die wij mogen gaan.

‘Wie de macht van het kwade niet onderkent,
die zal de macht van het goede niet volledig kunnen ervaren.’

Dit is niet moeilijkte begrijpen. Het duister kun je alleen dan ontwijken als je het licht volgt. Een kind zal het goede vinden dankzij de kennis van gevaren. Het goede is alleen maar mogelijk, vanuit verzet tegen het kwade. Het leven is heilig als je de dood serieus neemt. En het koninkrijk van God staat je voor de geest, als je kennis hebt van de koninkrijken van de wereld.

Het komt erop aan een mens uit een stuk te blijven. Je moet je niet uiteenlaten scheuren door bitterheid en geluk. Je moet intact blijven, je niet op het verkeerde been laten zetten. De koninklijke weg gaan we, en die vinden we door goed te kijken naar de duivel, die tot drie keer toe in het stof bijt en roemloos ten onder gaat.

De eerlijkheid gebiedt ons toe te geven, dat die duivel, die stofbijter nog veel kans ziet om mensen voor zich te winnen. Iedere dag kiezen mensen voor wraak, geweld, de hakken in het zand, gewapende vrede, kiezen mensen voor datgene wat het daglicht niet kan verdragen. Vele stofbijters regeren over de zgn, heerlijkheid der wereld, onbereikbaar voor Gods goede Geest, onbereikbaar voor engelen.

Daarom bidden wij in navolging van het evangelie: Leidt ons niet in verzoeking, moge God ons behoeden voor die knieval voor het duister, maar tegelijk bidden wij daarin ook, dat Gods goede Geest ons staande houdt.

Waarom moeten wij staande blijven? Om het koninkrijk van God te verwelkomen en te verhaasten, nu en alle dagen. Het koninkrijk van God is het brandpunt van Jezus' verkondiging. Nu is er op dit moment in Nederland een theologische discussie gaande over de vraag wat het hart is van de maaltijd des Heren: Is dat het koninkrijk of is dat de verzoening. Veel is erover geschreven, en sommigen komen tot een in mijn ogen plausibel antwoord. Het is niet of of, het is niet of verzoening of koninkrijk, het is én én!

Het koninkrijk is de kern, en verzoening is daarvan de omtrek. Ze bestaan niet zonder elkaar. God wil zijn koninkrijk stichten, maar stuit op de ongehoorzaamheid van de mens; daarop doet God één stap verder dan wij durven geloven, Hij schenkt vergeving en sticht verzoening. Die verzoening is de omtrek van het koninkrijk.

En ik kan meegaan met prof. Deurloo, die zegt dat je dat niet moet omdraaien. Als verzoening de kern wordt en het Koninkrijk de omtrek, dan preek je een woord van geruststelling, in plaats van het woord van God. Het koninkrijk bekleed met verzoening. En niet een koninkrijk bekleed met verzoeken. ‘Leid ons niet in verzoeking, want van U is het koninkrijk.’ bidden we met Jezus. Tot zover de theologie, waarover we op een ander tijdstip nog wel eens kunnen praten.

Waar we het van moeten hebben vandaag, is het geloof en diepe besef, dat engelen ons dragen, maar dat wij ons niet onttrekken aan het gewone leven. Veertig dagen, veertig

jaren, veertig schreden, vallen en opstaan, wij leven het hele leven, ups en downs, maar altijd in de beschutting van de Allerhoogste.

Een betere wereld of een beter leven kun je niet forceren, dat weten we uit ervaring. Maar de glorie van Gods rijk kunnen we verwelkomen, zodat Gods heerlijkheid zich zal uitbreiden over heel de aarde.

Maar daarbij wel een mens uit één stuk blijven. Als je kijkt naar het hongerdoek; de donkere en de lichte figuur, twee kanten van hetzelfde leven, het leven is nooit helemaal goed of helemaal fout. Beide wonen in ons bestaan, maar Gods goede Geest helpt ons om het kwade te overwinnen met het goede.

Vandaag een voorproefje van Gods koninkrijk. Daarin verzoenen we ons met onze God. En dan een goede reis toegewenst!

AMEN

Matteus 4, 12-22

Gemeente van Jezus,

Na de arrestatie van Johannes de Doper realiseert Jezus zich dat hij in een alarmerende positie terecht is gekomen. Want die arrestatie was het begin van de tegenwerking, het begin van de onderdrukking van Jezus' missie. Jezus besluit onmiddellijk zich enige tijd uit de schijnwerpers terug te trekken. Hoe nu verder?

Als wij Matteus mogen geloven dan denkt Jezus niet lang na, maar begint al spoedig te prediken, mensen tot bekering op te roepen, en korte tijd later werft hij zijn eerste leerlingen. Uiteindelijk zullen het er twaalf worden, net als de zonen van Jakob, de stammen van Israël; m.a.w. het gehele volk is betrokken in Gods heilsplan.

Als wij menen te weten, dat ook wij in Gods heilsplan betrokken worden, dan zullen wij persoonlijk moeten antwoorden op de vraag: Hoe heb ik de verschijning van Jezus lief, in mijn levensdagen? Jezus aanhangen is nog vrijblijvend, maar Jezus volgen heeft zo z'n consequenties.

Het karakter van het volgen van Jezus is denk ik toen en nu: Strijd.
Destijds was Jezus' missie een strijd tegen de gevestigde religieuze orde.
Heden ten dage is het volgen van Jezus een strijd tegen de grillen van de mensheid.

Strijden kan op twee wijzen:

De mens kan een veelbelovende strijd aangaan, terwijl hij vrijwel zeker weet, dat hij de strijd uiteindelijk zal verliezen.

Of de mens kan kiezen voor een ogenschijnlijk uitzichtsloze strijd, in de zekerheid dat de overwinning uiteindelijk behaald zal worden.

De missie van Jezus was een ogenschijnlijk uitzichtsloze strijd.

Ons geloof is een ogenschijnlijk uitzichtsloze strijd.

Wees maar eerlijk.

Geloven in God, geloven in een niet waarneembare werkelijkheid, dat doe je tegen de klippen op, vandaag de dag.

Maar volgens de Schriften houden wij stug vol: De overwinning ligt te wachten.

Leven van een belofte heet dat.

Je wordt door Jezus geroepen, en je begint aan een onzekere reis. En aan het eind kun je zoals Paulus misschien verzuchten: Ik heb een goede strijd gestreden en het geloof behouden.

Het volgen van Jezus: Een strijd, maar wel op hoop van zegen.

Maar waar strijden we eigenlijk tegen, en waar strijden we eigenlijk voor?

Waarom doen we dit? Waarom geloven, waarom leven bij water, brood en wijn, waarom zingen van belofte? Waarom hopen op het onzichtbare?

Het begin van een antwoord op deze dringende vragen ligt in het woord van de profeet Jesaja, door Matteus aangehaald: 'Het volk, dat in duisternis gezeten is, heeft een groot licht gezien.' Laat die woorden dicht op je huid komen, dan ga je beseffen: Ja, wij bevinden ons in duisternis, ook al hebben we gelovig het licht gezien.

Jesaja zegt: 'Wie woont in de schaduw van de dood, over hen is een licht opgegaan.'

Laat die woorden dicht op je huid komen en je beseft: Ja, ik leef in de schaduw van de dood.

Waartegen en waarvoor strijden wij? Het is een strijd tegen duisternis, duisternis waarnaar onze tijd en onze samenleving schijnt te verlangen.

Ik stel de vraag: Wat is de duisternis van onze tijd onze maatschappij.

De duisternis van onze samenleving, is dat wij bedolven worden onder de slavernij van ons werk. Onze duisternis is, dat wij zelfs in een zelfgekozen slavernij proberen te leven.

Een voorbeeld: Een doorsnee gezin, met jonge kinderen, beide ouders een drukke baan, een beperkt sociaal leven, en bijna geen tijd om te investeren in relaties.

Een ander voorbeeld: Na 38 jaar trouwe dienst wordt een werknemer door een jonge manager meegedeeld dat hij overbodig is geworden. Voor een afscheid is geen tijd, u wordt bedankt.

Zo neigt onze samenleving naar de duisternis.

Ik stel de vraag: Wat is de duisternis in onze levenstijd.

Dat is dat de dood slimmere en betere advocaten lijkt te hebben dan het leven.

Een moeder van 37 ontvangt van haar doktoren de mededeling: Wij kunnen niets meer voor u doen, de chemo sloeg niet aan. Leven in de schaduw van de dood, heet dat.

En wat te denken van het zinloze geweld, wereldwijd, het gelaat van de dood, geweld at de smaak van overwinning heeft, maar dat uiteindelijk slechts verderf en verdriet brengt.

Het leven lijkt een gestadige dood.

Er zijn zovele voorbeelden te noemen uit ons leven, ook uit ons persoonlijk leven, die te maken hebben met duisternis. Ons leven schijnt ernaar te verlangen.

Jezus te volgen is daarom vooral een strijd tegen de zwaartekracht van de duisternis.

Geloven is een worsteling die probeert positieve verlangens te stimuleren, verlangen naar een zinvol bestaan, verlangen naar een mensheid, die nog weet wat solidariteit is. Verlangen naar een leven, dat verlangt naar licht en goedheid.

Brood en wijn herinneren ons aan dat goddelijke verlangen.

De verschijning van de Heer lief te hebben in deze tijd begint bij het brood, dat is het leven zelf, kostbaar, sterk, een leven ten dode opgeschreven, maar ondanks dat vol van liefde en verlangen. En de wijn trekt alle aandacht van onze zintuigen, naar het licht dat is opgegaan, en het licht dat onder ons woont. Het licht van God, de liefde van Christus, omdat God niet wil dat wij godloos zouden leven, omdat Gods rijk koste wat het kost wortel wil schieten in onze levensdagen.

Bij brood en wijn kom je tot dit inzicht, en wordt jijzelf betrokken bij de strijd om de duisternis te keren en te weren.

Een schijnbaar uitzichtsloze strijd in een samenleving die doordendert in een razend tempo, en waarin mensen bedolven worden onder systemen en structuren.

Een schijnbaar uitzichtsloze strijd voor jou persoonlijk misschien. Omdat je bedolven lijkt te worden onder eenzaamheid (wie houdt er nog van mij) bedolven onder gevoelens van zinloosheid (waar doe ik het allemaal voor).

Maar wij zijn nodig om het verlangen naar het licht levend en sterk te houden.
Zo en daarom verlangt God naar ons.
Daarom gaan wij, als leerlingen, achter Jezus, Hij is voorhoede in ons bestaan.

Wij proeven brood en wijn, het is de smaak van het verlangen naar licht en goedheid.
Wij proeven dat het leven kostelijk is.
En wat wij hier met al onze zintuigen smaken, dat mogen we iedere dag een beetje waarmaken.

Gods zegen bid ik jullie daarbij toe.

AMEN

LITURGIE

zondag invocabit

17 februari 2002

NH Kerk Berlikum

*Wimslun
de feast 24/2*

Orgelspel

Mededelingen

Aanvangslied: Gezang 192: 1 en 2

Bemoediging en drempelgebed

Priscilla dooft een kaars

Zingen: Veertigdagenlied: 1 en 2

Kyriegebed

Zingen: Psalm 91: 5

Gebed bij de lezingen

GENESIS 3, 1-8

Zingen: Gezang 117: 1 en 5

uitleg bij de poster (Tineke Bruinsma); kinderen naar nevendienst

MATTEUS 4, 1-11

Zingen: Gezang 117: 6 en 7

Preek

Zingen: Gezang 440: 1 en 2

kinderen komen terug

Zingen: Projectlied 1 (refrein, couplet, refrein)

Gebeden

ONZE VADER

Collecten

Slotlied: Gezang 192: 3, 4, 5 en 6

Zegen

Orgelspel

f
organist Raap

0511-465603

06-20804569.

Matteus 4, 1-11

Gemeente van Jezus onze Heer,

De weken die voor ons liggen staan in religieus opzicht in het teken van de voorbereiding op pasen, de Vastentijd. Tijd van inkeer en bezinning. Inkeer en bezinning op alle fronten, wel te verstaan. Waar ben ik in mijn leven? Wat wil ik met mijn leven? Hoe is mijn relatie met God en met mijn medemensen? Wie horen er bij mij, wie rekenen er op mij? Allemaal vragen die we ons in deze periode stellen, om helderder zicht te krijgen op onze levenskoers.

In maatschappelijk opzicht staan de komende weken in het teken van de verkiezingsstrijd. Wie komt er aan de macht. Hoe zullen politieke partijen de maatschappelijke problemen te lijf gaan. Hoe wordt Nederland leefbaar.

We hebben het nu enerzijds over een spiritueel proces, de Veertigdagen, en daarnaast over een politiek proces. Wat hebben deze twee met elkaar te maken, gemeente? Of is er geen verband? Ik denk van wel. Jezus legt zelf steeds dat verband, tussen geloven in God en midden in de maatschappij staan. Als je naar Jezus luistert, dan is geloof nooit vrijblijvend, maar dan is geloof richtinggevend voor je hele maatschappelijke leven.

En wat daarbij heel belangrijk is, dat is dat onze spiritualiteit een zeer belangrijk kompas is voor de levenskeuzes die wij maken.

Laten wij daarom vanmorgen enkele minuten tijd nemen om ons te concentreren op wat Jezus ons vandaag meegeeft.

De kortst mogelijke samenvatting van het evangelie van vandaag luidt zo:

‘Wie de macht van het kwade niet onderkent,
die zal de macht van het goede niet volledig kunnen ervaren.’

Onze pelgrimsreis is niet steeds een kalme maar regelmatig ook een zeer onrustige reis. Het is een tocht vol verlangen en hoop, maar ook vol tegenwerking en teleurstelling. Gelovig reizen op weg naar de Paasmorgen is een tocht in het licht, maar ook een tocht met vele verzoeken.

Zo is ook eigenlijk iedere levensdag. Het licht is over en onder ons, maar het duister trekt aan ons. Goed en kwaad, leven en dood, vertrouwen en wanhoop, de dubbelheid van het menselijk bestaan. Duisternis en licht, woestijn en water, verlangen en piekeren, zitten of staan.

Wij geloven dat Gods goedheid ons staande houdt. Maar vaak staan wij niet in het leven, maar zitten wij bij de pakken neer.

De filosoof noemt dit de ‘condition humaine’ van ons bestaan. Dat de mens is zoals zij is, dat de mens staande blijft maar het volgende moment weer door een beproeving te gronde wordt gericht.

De kortst mogelijke samenvatting van het evangelie is nogmaals dit:

Wie de macht van het kwade niet onderkent
die zal de macht van het goed niet volledig kunnen ervaren:

En als je dan begint te lezen in Matteus 4, dan schrik je, want er staat helder en duidelijk, dat de Geest van God Jezus naar de woestijn lokt om door de duivel verzocht te worden. Er is maar een conclusie mogelijk: Hier zit Gods leiding achter. Hier treffen we hetzelfde fenomeen als in het boek Job: God heeft blijkbaar ook de hand in de beproevingen die we hebben te doorstaan. Altijd een moeilijk punt in ons geloof: Is God ook de bron van beproeving? Dat vinden we moeilijk om te geloven.

In ieder geval is de bijbel duidelijk over het karakter van Gods Gest. Want die is niets dan goed, volgens de schriften.

Ik proef hier dan ook, dat het evangelie ons duidelijk wil maken dat Gods leiding en bescherming altijd om ons heen zijn. Gods goede Geest, die ons leidt en beschermt, ook in beproevingen.

De bijbel is ook heel duidelijk over de vraag waar het kwaad vandaan komt. Heel helder en duidelijk staat er in Genesis dat het kwaad geboren wordt in de harten van de mensen. Het kwaad komt dus niet van God. Het kwaad de beproeving wordt in ons hart geboren. Wij mensen, wij zijn de bedenkers van geweld en oorlog en honger. En in het geloof zeggen we dan dat de duivel dat op zijn geweten heeft, maar dat pleit ons natuurlijk niet vrij.

Het is duidelijk: De Geest Gods leidt Jezus naar de woestijn, maar dat is die beschermende Geest. De verzoeking komt van de duivel.

Aan het eind van het liedje zal die duivel het veld ruimen en zullen er engelen komen om Jezus te dienen. De duivel had Jezus verzocht met een citaat uit Psalm 91: 'Zijn engelen zullen u op handen dragen.'

Zo probeert de duivel Jezus te bekoren, niet wetende dat de engelen inderdaad Jezus uzullen dragen.

Deze kwade Geest roept ongewild de goede engelen tevoorschijn. Het goede overwint het kwade. Dat is Pasen ten voeten uit gemeente. Maar er is veel geloof en vertrouwen voor nodig om zo te geloven en te leven.

Toch is dit de weg die wij proberen te gaan.

Wie de macht van het kwade niet onderkent
die zal de macht van het goede niet volledig kunnen ervaren.

Dit is niet moeilijk te begrijpen. Het duister kun je allen dan ontwijken als je het licht volgt. Een kind zal het goede in dit leven vinden, dankzij de kennis van de gevaren. Het goede is allen maar mogelijk vanuit verzet tegen het kwade. Vrede is alleen maar mogelijk, als geweld gedooft wordt.

Het leven is heilig als je de dood serieus neemt. Er zijn altijd die twee kanten van de medaille. En zo is het ook met het koninkrijk van God, waarop wij gelovig hopen. Dat koninkrijk leer je alleen maar kennen, als je inzicht hebt in de koninkrijken van deze wereld.

Waar het op aan komt gemeente, dat is, dat wij temidden van beproevingen, dat wij temidden van die twee zijden van de medaille, dat wij mensen uit een stuk blijven. Dat wij ons niet uiteenlaten scheuren door bitterheid en tegenslag. Maar dat wij als mens intact blijven, heel van binnen blijven. Je niet op het verkeerde been laten zetten, door wat politici schreeuwen, maar de koninklijke weg zoeken en vinden.

Het koninkrijk van God vinden we door goed te kijken naar de duivel die tot drie keer toe in het stof nibijt en roemloos ten onder gaat.

Ja, we moeten wel eerlijk blijven, die stofbijter, die duivel ziet nog steeds kans vele mensen voor zich te winnen. Iedere dag kiezen mensen voor geweld, voor wraak, voor de hakken in het zand, iedere dag weer kiezen mensen voor datgene wat het daglicht niet kan verdragen. Vele stofbijters regeren over de volken dezer wereld, schijnbaar onbereikbaar voor de goede Geest van God..

Daarom leerde Jezus ons het gebed: leid ons niet in verzoeking.

Moge God ook ons behoeden dat wij een knieval maken voor die stofbijter en dat Gods goede Geest ons staande en gaande houdt.

Want dat is ten diepste onze geloofsvraag: Hoe blijven wij staande.

Gemeente aan ons als kerk is de taak om het koninkrijk van God te verwelkomen. Dat is de kern van wat wij verzoening met God noemen, dat wij de voorhoede van zijn Koninkrijk zijn hier op aarde. Gemeente dat is een hoge opdracht, maar ook een waardevolle en eervolle opdracht. Wij als de voorhoede van Gods koninkrijk op aarde.

Juist de Vastentijd leert ons hoe wij ons met God kunnen verzoenen. Het is een belagrijk ventraal begrip in de dogmatiek.

Maar als je het Koninkrijk en de Verzoening zou tekenen, dan horen ze onlosmakelijk bij elkaar. Maar dan is het Koninkrijk het hart en de Verzoening is de omtrek.

Het koninkrijk komt van God en door God, Hij zal het stichten en bewaren, en wij mogen dat Koninkrijk bekleden met verzoening, in plaats van met verzoeking.

Leid ons niet in verzoeking, want van u is het Koninkrijk zegt het ONZE VADER>

Mensen uit een stuk blijven, temidden van alle tumult in deze wereld, dat is onze gelovige opdracht.

En dan moeten wij kracht putten uit het evangelie dat wij door engelen gedragen worden.

Veertig dagen veertig nachten. Veertig schreden, vallen en opstaan, het hele leven vol met ups en downs, maar altijd in de beschutting van de Allerhoogste.

Gemeente, beseft u dat u en ik de voorhoede zijn van Gods koninkrijk van recht en vrede? En dat wij zo langs die spirituele weg aangevuurd worden om deze wereld tot een betere te maken.

Maar tegelijk weten we ook dat we een beter leven of een betere wereld niet kunnen forceren, dat weten we uit ervaring.

Maar wij kunnen wel met heel ons de glorie van God ontvangen en verwelkomen in ons dagelijkse leven. En eraan bijdragen dat Gods heerlijkheid zicht uitbreidt over deze aarde ne over alle mensen.

En proberen een mens uit een stuk te blijven. Ook ons persoonlijk leven kent een lichte en een donkere kant. En soms kan dat ons verscheuren vanbinnen. Maar laten we in Jezus naam mensen uit een stuk blijve, dat betekent, nooit het innerlijk vertrouwen loslaten dat God ons nooit laat vallen, hoe wij ook struikelen.

Het leven is nooit helemaal goed nooit helemaal fout. Er zal altijd die spanning blijven, maar wij weten dat we het kwade kunnen overwinnen door het goede. Want dat leert Jezus ons, dat heeft Hij ons voorgedaan, ja, daar is Hij zelfs aan onderdoorgegaan, om ons te redden en om ons nieuw leven te geven.

Gemeente dat nieuwe leven begint vandaag.
Door het geloof wat er gewekt wordt in ons hart.
En doordat onze handen vaardig worden om gerechtigheid te doen.

Onze reis naar Pasen mag ons verzoenen met God, en ik wens u daarbij als gemeente en persoonlijk een goede reis toe.

Tenslotte nog dit.

Hebben de politici een boodschap aan het evangelie?
Vinden we in die verkiezingsstrijd iets terug van Gods koninkrijk?
Ik zal u zeker geen stemadvies geven gemeente, want dat is niet mijn opdracht.

Maar ik wil wel een protest aantekenen. Een evangelisch appel aan de politici van deze wereld.

Op het wereldtoneel zien we een enorme verharding van de relaties tussen de volken. Je bent vriend of vijand en daar lijkt geen tussenweg meer te zijn. Het is zwart of wit, je bent voor of tegen, er is geen ruimte meer voor nuances. En als ik zie hoe wereldleiders de wereld proberen te verbeteren met bloedvergieten dan lijkt medat ver verwijderd van het Koninkrijk van God.

Maar dit geldt zeker ook dicht bij huis.
In de verkiezingsstrijd heeft men het tegenwoordig over een leefbaar Nederland.

Maar het evangelie leert ons nog iets veel belangrijkers: Leefbaarheid is belangrijk, leefbaarheid daar moet hard aan gewerkt worden. Maar ten diepste gaat het niet om een leefbare samenleving, maar om gerechtigheid in die samenleving.

Gemeente laten wij als voorhoede van Gods Koninkrijk de gerechtigheid dienen, want alleen dan zal deze aarde bewoonbaar worden voor alle mensen, van alle talen en kleuren en religies.

Ik wens u een goede reis naar Pasen, een wijs hart bij alle levensbeslissingen in het vertrouwen dat wij onze pelgrimsreis voortzetten onder Gods hoede en bescherming.

AMEN